

မောင်ထွန်းသူ

ဝံပုလွေများနှင့်ကခုန်သူ

MICHAEL BLAKE

DANCES WITH WOLVES

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤဝတ္ထု၏ မူရင်းမှာ “DANCES WITH WOLVES” ဖြစ်သည် ။
ယင်းအမည်ကို မြန်မာပြန်သူက “ဝံပုလွေများ နှင့် ကခုန်သူ” ဟု
ယူထားပါသည် ။ တိုက်ရိုက်ယူထားခြင်းဟု ပြောလျှင် ရနိုင်အံ့
ထင်ပါသည် ။

အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ တိုင်းရင်းသားများ သည် “ရက်အင်ဒီးယန်း”
များ ဖြစ်သည် ။ ထိုလူမျိုးစုများ သည် နာမည်ပေးရာ၌ “မြင်းညို”
ပိုင်ဆိုင်သူအား “မြင်းညိုရှင်”၊ အနက်ရောင် ဝတ်ရုံကြီးကို အမြဲတစေ
ဝတ်ဆင်နေသူအား “ဝတ်ရုံနက်”၊ ခြေတစ်ဖက်
ထောင့်နင်းဖြစ်နေသူအား “ငထောင့်လေး”၊ ခန္ဓာကိုယ်ရော၊ မျက်နှာပါ
ဝက်ဝံနှင့် တူသူကို “ဝက်ဝံ”၊ အရပ်ပုတုတုနှင့် လူကို “လိပ်ပု” စသည် ဖြင့်
ပေးတတ်ကြသည် ။ ဤသည် မှာ သူတို့ ၏ ဓလေ့ထုံးစံတစ်ခု ဖြစ်၏။

ယင်းဓလေ့ထုံးစံကို အမှီပြု၍ မြန်မာပြန်သူသည် ဤဝတ္ထု “DANCES
WITH WOLVES” ကို “ဝံပုလွေများ နှင့် ကခုန်သူ” ဟု အမည်ပေးခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လည်း ကျွန်တော် ဤအမည်ကိုပေးရာ၌
တိုက်ရိုက်ယူထားခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

*

ရက်၊ နေ့နှင့် ခုနှစ်ကိုတော့ အတိအကျ မမှတ်မိပါ။ စိတ်အထင်
၁၉၉၂ ခုနှစ် ဖြစ်ဖို့ များ သည် ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသည်

အင်းစိန်တောင်သူကုန်းခြံကို ပြန်ရောင်းကာ အရှေ့ကြို့ကုန်း၌
မြေတစ်ကွက်ဝယ်၍ ဓနိမိုး၊ ထရံကာ၊ ပျဉ်ခင်းအိမ်တစ်လုံးဆောက်ကာ
နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသည် ရုပ်ရှင်အလွန်ကြိုက်သူများ ဖြစ်၏။
ထိုစဉ်က အိမ်တွင် အပေါ်စက်(ရုပ်မြင်သံကြားစက်) ရှိသော်လည်း ၊
အောက်စက်(ပြစက်)မရှိ။ ထို့ကြောင့် လည်း တစ်လလျှင်
တစ်ကြိမ်လောက် အောက်စက်ငှား၍ (စနေနေ့ညတွင် လုပ်လေ့ရှိသည်
) ဗီဒီယိုကား ခြောက်ကားခန့်ကို မိုးအလင်း ကြည့်လေ့ရှိသည်။ ။

စနေနေ့ညတွင် ကျွန်တော်တို့ ငှားလာသော ကားများ ထဲ၌ DANCES
WITH WOLVES အမည်ရှိ ကားတစ်ကား ပါလာသည်။ ။ ထိုကားကို
ရိုက်ကူးသူမှာ နာမည်ကြီးရုပ်ရှင်မင်းသား ကီဗင်ကော့စနာ “KEVIN
COSTNER” ဖြစ်၍ သူကိုယ်တိုင် ဇာတ်ဆောင်အဖြစ်
ပါဝင်သရုပ်ထားသည့် ကား ဖြစ်လေသည်။ ။

ထိုကားကို ကျွန်တော်တို့ တစ်အိမ်သားလုံးကြိုက်ကြသည်။ ။
အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်ဒုတိယသား ကိုကိုနိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည်
ဤဇာတ်ကားအကြောင်းကို မကြာခဏ စကားစပ်မိကြသည်။ ။
အထူးသဖြင့် ရက်အင်ဒီးယန်းများ လေးနှင့် မြားကိုသုံး၍
အမဲလိုက်သည့် အခန်း၏ ရုပ်ရှင်နည်းပညာကို တအံ့တသြ
ဝေဖန်ပြောဆိုမိခဲ့ကြသည်။ ။ ထို့နောက်....

*

ကျွန်တော့သား ကိုကိုနိုင်သည် ဂျပန်နိုင်ငံ ဟိုကူရှင်စန်ပါကူ
Hokushin Sampaku ကုမ္ပဏီ၏ အိမ်၊ ဗီ ဟတ်ဆန်ရက်စ် M V Hudson
Rex သင်္ဘောတွင် တတိယ အရာရှိအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံခဲ့ရသဖြင့်

၁၉၉၃ ခုနှစ် မတ်လ ၂၂ ရက်နေ့တွင် Silk Airline ဖြင့် ရန်ကုန်မှ စင်ကာပူသို့ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ ။

ကုမ္ပဏီမှ ပေးထားသည့် အစီအစဉ်အရ သူသည် စင်ကာပူမှ နေ၍ အမေရိက၌ ရောက်ရှိနေသော သင်္ဘောဆီသို့ လေယာဉ်ဖြင့်ပင် ခရီးဆက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် သူသည် စင်ကာပူ၌ ၂၂.၃.၉၃ ၌ ညတစ်ညအိပ်ရသည်။ ။ နောက်တစ်ညကျမှ ခရီးဆက်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် သူသည် စင်ကာပူ၌ ၂၃.၃.၉၃ ရက်၊ တစ်ရက် လည်ဖို့ အချိန်ရသည်။ ။ ဤတွင် သူသည် “DANCES WITH WOLVES” ဝတ္ထုကို ဝယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ ထိုနေ့မှာ ပင် သူသည် ထိုစာအုပ်ကို ကျွန်တော့်ထံ နီးစပ်ရာ စာတိုက်မှ တစ်ဆင့် ပို့ခဲ့သည်။ ။

၂၃.၃.၉၃ ရက်က သားပို့လိုက်သည့် စာအုပ်သည် ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် ၃.၄.၉၃ ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော့်လက်သို့ ရောက်လာသည်။ ။ စာအုပ်နှင့် အတူ ပါလာသည့် စာတွင်

“.....ဒီစာအုပ်ကို ဖေဖေ ဘာသာပြန်ထားပေးပါ ပြီးရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးမပစ်ပါနှင့် သားပြန်ရောက်လျှင် ဤစာအုပ်ကို သားကိုယ်တိုင် ထုတ်ပါရစေ” ဟု ရေးထားသည်။ ။

သို့သော်လည်း သူနှင့် ကျွန်တော့်ကြား၌ ရှိထားခဲ့သော “ဆန္ဒ၊ နားလည်မှုနှင့် အစီအစဉ်များ သည် ” လေထဲ၌ တည်ဆောက်ထားသည့် တိုက်အိမ်တစ်လုံး ပြိုကျသည့် နှယ် ပြိုကျပျက်စီး သွားခဲ့ရ၏။

သူသင်္ဘောသည် အမေရိကနှင့် စာချုပ်သက်တမ်းကုန်သဖြင့် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ပြန်သွားခဲ့ရသည်။ ။ ပြင်သစ်ကုမ္ပဏီတစ်ခုနှင့် ပြုလုပ်ထားသည့် စာချုပ်အရ ပြင်သစ်နိုင်ငံ မာဆေးလ်မြို့သို့ မထွက်ခွာမီ ဂျပန်နိုင်ငံ အီမာဘာရီဆိပ်ကမ်း ရှင်ကူယူရှိမာ

သင်္ဘောကျင်း Shin Kurushima Dock Yard၌ ဒေါက်တင်ထားခိုက်
အလုပ်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ်အတွင်း
မတော်တဆထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှုဖြစ်ကာ ကွယ်လွန်ခဲ့ရရှာ၏။

ကျွန်တော့်သား ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည့် ရက်မှာ ၂၀.၁၂.၉၃ ရက်
ဖြစ်လေရာ သူတာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည့် ကာလမှာ ၈၈နှင့် ၂၁
ရက်မျှသာ ရှိခဲ့သည် ။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် ဤစာအုပ်ကို
ဘာသာပြန် စဖြစ်သည် ။ သားဖြစ်သူ၏ ကြေကွဲဖွယ်ရာအဖြစ်ကြောင့်
ကျွန်တော်၏ လုပ်လက်စအလုပ်ကို ဆက်၍ မလုပ်နိုင်ခဲ့ပါ။
စာအုပ်ကိုလည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်စေလိုသဖြင့် ကျွန်တော်
မမြင်နိုင်သည့် နေရာ၌ ထားခဲ့သည် ။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်သား၏ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးရမည့်
တာဝန်သည် ကျွန်တော့်တွင် ရှိနေသည် ။ ဤသို့ဖြင့် ၃.၄.၉၃ရက်က
လက်ထဲရောက်လာခဲ့သော ဤစာအုပ်ကို ၁၉၉၅ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၁၇
နေ့ကျကာမှ အသစ်တဖန် ဘာသာပြန်ဖြစ်ခဲ့လေသည် ။

★

ဤဝတ္ထု“ဝံပုလွေများ နှင့် ကခုန်သူ” သည် ၁၈၆၃ ခုနှစ်ကို
နောက်ခံထားသော ဝတ္ထု ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် ထိုနှစ်ထိုခေတ်က
ရှိခဲ့ကြသော“ကွန်မင်ချီရက်အင်ဒီးယန်း” လူမျိုးစုနှင့် အမေရိကန်
စစ်တပ်မှ ဗိုလ်ကလေး ဂျွန်ဂျေ၊ ဒမ်ဘာတို့ ဆက်စပ်
ယှက်နှွယ်သွားခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို ရေးဖွဲ့ ထားခြင်း ဖြစ်သည် ။

ဤဝတ္ထုကို ဝေဖန်ရေးဆရာများက“လူဖြူတစ်ဦး၏ စွန့်စားခန်း”
ကင်ပွန်းတပ်ကြသည် ။ တစ်ချို့ကမူ သာယာလှပသော လွင်ပြင်များ
ပေါ်၌ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက နေထိုင်ခဲ့ကြသော

ကိုယ်ရောစိတ်ပါ လွတ်လပ်ခဲ့ကြသည့် ရက်အင်ဒီးယန်းတို့ ၏ ဘဝကို အဝီအပြင်ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုဟု ဆိုကြသည်။ ။

ဤဝတ္ထုကို ရေးသူများ မိုက်ကယ်ဘလိတ်“Michael Blake” ဖြစ်သည် ။ သူ၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထု ဖြစ်သည် ။ ၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် ရေးသားပြီးစီးခဲ့သော ဤဝတ္ထုကို ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေခဲ့သည် ။ လူကြိုက်များ သော စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်လာခဲ့၏။ သူ၏ ဒုတိယစာအုပ်“AIRMAN MORTENSEN” ကို ၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့ရာ ထိုစာအုပ်မှာ လည်း အရောင်းရကောင်းသော စာအုပ်တစ်အုပ်ပင် ဖြစ်လာခဲ့လေသည် ။

*

ဤစာအုပ်သည် ကျွန်တော့်လက်သို့ရောက်ခဲ့သည် မှာ ၁၉၉၃ ခုနှစ်အတွင်းက ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း လက်ထဲရောက်ပြီး နှစ်နှစ်ကျော်ခါမှ ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ဖြစ်ခဲ့သည် ။ ဤစာအုပ် မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုပြီးသည့် ရက်ကို ပြန်ကြည့်သည့် အခါ ၁၉၉၆ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ၂၀ ရက်.....

ကျွန်တော့်သား ကိုကိုနိုင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည် မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ကွယ်လွန်စဉ်က သူ့ အသက်မှာ ၃၁နှစ်၊ ယခုအချိန်ထိသာ အသက်ရှင်နေသေးမည်ဆိုပါက သူ့အသက်သည် ၄၁ နှစ်မျှ ရှိပေတော့မည်။ ဤစာအုပ်“ဝံပုလွေများ နှင့် ကခုန်သူ” ကို တွေ့ရမြင်ရဖတ်ရမည် ဆိုပါကမူ သူမည်မျှ ဝမ်းသာပါမည်နည်း.....။

မောင်ထွန်းသူ

၇-ဇွန်လ-၂၀၀၃

* * *

(၁)

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် အားလုံးကို မျိုချ၍ မရ။ ထိုစကားသည်
သူ့ခေါင်းထဲသို့ပထမဦးဆုံး ဝင်လာသည့် စကား ဖြစ်၏။
အရာရာတိုင်းသည် အလွန်အလွန် ကြီးမားခမ်းနားပြီး
ထယ်ဝါလှပလွန်းလှပါပေသည်။

အဆုံးအစမရှိအောင် ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှသော
မြူတိမ်ကင်းစင်နေသည့် ကောင်းကင်ပြင်၊ အလိပ်လိုက်အလိပ်လိုက်
လှိုင်းထနေသည့် သမုဒ္ဒရာမြက်ခင်းပြင်၊ ဘယ်ကိုပဲကြည့်ကြည့်
ဤနှစ်ခုမှ တစ်ပါး အခြားဘာကိုမှ မမြင်ရ။ လမ်းမကြီးဟူ၍
တစ်လမ်းမှ မရှိ။ လေးဘီးတပ်မြင်းလှည်းကြီးများ သွားနိုင်မည့်
လှည်းလမ်းကြောင်း ဟူ၍ လည်း တစ်လမ်းမျှ မမြင်ရ။
ဟင်းလင်းဖြစ်နေသော ကွင်းပြင်ကြီးမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

သူ့စိတ်အာရုံသည် မြင်ကွင်းထဲ၌ နစ်ဝင်ကာ မျောပါသွားလျက်
ရှိသည်။ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးသည် သူ့စိတ်ကို များစွာထိခိုက်စေခဲ့၏။
နက်ရှိုင်းသောခံစားမှုကြောင့် သူ့နှလုံးသားသည် ပင်လျှင်
တုန်လှုပ်ခဲ့ရ၏။

လှည်းပေါ်၌ ထိုင်နေသော ဗိုလ်ဒမ်ဘာ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည်
ပရေးရီးမြက်ခင်းပြင်ကြီးနှင့် အတူ လူးလိုမ့်လိုက်ပါသွားနေလေသည်။
သူ့ရင်သည် ပီတိလှိုင်းရိုက်ခတ်မှုဒဏ်ကို ခံနေရသဖြင့် များ

စွာလှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း သွေးကလှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးဆေးဆေးပင် ရှိသည် ။ သူ့စိတ်တွင်
ကြည်နူးခြင်းကတော့ အပြည့်။ သူ့ရင်ထဲ၌ ခံစားနေရသည် များကို
စကားဖြင့်ဖော်ပြခြင်းငှာ မစွမ်း။ စိတ်ထဲကတော့ သိသလိုလိုရှိပါ၏။
သို့သော်လည်း တိကျပြတ်သားစွာ ပေါ်လွင်အောင် ပြောမပြတတ်။

သူ့အနေဖြင့် သဘာဝအတိုင်းတည်ရှိနေသော
အလွန်သာယာလှပသော ဤတောင်ပိုင်းဒေသကြီးတစ်ခုလုံးနှင့်
ယင်းအပေါ်၌ တည်ရှိနေသော အရာအားလုံးအပေါ်
ချစ်ခင်တွယ်တာနေမိပြီး၊ သူ့အချစ်မှာ အတ္တကင်းသောအချစ် ဖြစ်သည်
။ ကြည်ညိုလေးစားသော အချစ်မျိုး ဖြစ်၏။ ထာဝရတည်မြဲသွားမည့်
အချစ်မျိုး ဖြစ်၏။

သူ့ဘေးမှာ ထိုင်နေသော တင်မွန်သည် မျက်နှာကို
တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ ခါးလောက်အမြင့်ရှိသည့် ကျွဲစားမြက်များ ပေါ်သို့
တံတွေးတစ်ချက် ထွေးပြန်သည် ။ ယခုတံတွေးထွေးခြင်းသည်
အကြိမ်ပေါင်း တစ်ထောင်မြောက်ထွေးခြင်းဖြစ်မည်ဟု
ဒမ်ဘာထင်မိသည် ။

လှည်းသမားအများ စုသည် အခုလိုပင် တံတွေးကို
မကြာခဏထွေးတတ်သော အလေ့အထ ရှိကြ၏။ သူတို့ ပါးစပ်ထဲမှ
ထွက်လာသည့် တံတွေးများကလည်း နည်းနည်းနောနောမဟုတ်။
တစ်ခါထွေးလျှင် အများကြီးထွက်လာတတ်သည် ။ ဒမ်ဘာသည်
တစ်လမ်းလုံး တံတွေးတဖြုတ်ဖြုတ်ထွေးလာသော တင်မွန်အား
ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောသော်လည်း စိတ်ထဲကတော့ ရွံရှာစက်ဆုပ်ခြင်း
ဖြစ်နေသည် ။ အမှန်တော့ သူ့ဘာသာ တံတွေးထွေးနေခြင်း မိမိအား

အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်သည့်

အရာတော့မဟုတ်။

တင်မွန်တံတွေးထွေးလိုက်တိုင်း သူဒေါသဖြစ်သည်။ ။

ယနေ့မနက် တစ်မနက်လုံး သူတို့ သည် အတူတွဲ၍ ထိုင်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး နှစ်ပေလောက်ကွာသော်လည်း လေအောက်ရောက်နေသော ဒဏ်ဘာသည် တင်မွန်၏ ကိုယ်နံ့ကို ရှူလာရသည်။ ။ တင်မွန်၏ အနံ့ကို သူမခံနိုင်၊ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်နီးပါးမျှ သူသည် လူသေခံများကို ရှူရှိုက်ခဲ့ရဖူးသည်။ ။ တင်မွန်၏ ကိုယ်မှ ထွက်လာနေသော အနံ့များ လောက် မဆိုး။

တစ်ခါတရံ လေကြောင်းပြောင်းသွားသည့် အခါတွင် မူ တင်မွန်ထံမှ ကိုယ်နံ့သည် သူ့ထံသို့ ရောက်မလာ။ တစ်ခါတစ်ရံ လေသင့်သည့် အခါတွင် မူ ပြင်းထန်စူးရှသော တင်မွန်၏ ကိုယ်နံ့သည် သူ့အား အနှောင့်အယှက်ပေးလာတတ်သည်။ ။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူသည် လှည်းနောက်ခန်းရှိ ရိက္ခာပစ္စည်း ပုံပေါ်သို့သွား၍ ထိုင်နေလေ့ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း လှည်းပေါ်မှ နေ၍ မြက်ပင်ရှည်ကြီး များကြားသို့ခုန်ဆင်းကာ လှည်းမြီး၌ ကြိုးနှင့် ချည်၍ ဆွဲလာသည့် သူမြင်း “ကစွကို” အားစီး၍ ကင်းထောက်သည့် သဘောဖြင့် လှည်းရှေ့တစ်မိုင်နှစ်မိုင်ခန့်အကွာထိ ထွက်သွားလေ့ရှိသည်။ ။

သူသည် ထိုင်နေရာမှ လည်း ပြန်လှည့်ပြီး သူမြင်းကစွကို အားကြည့်သည်။ ။ ကစွကိုသည် လှည်းနောက်မှ အလိုက်သင့်ပါလာသည်။ ။ သူ့နှုန်းခေါင်းတွင် စွပ်ထားသည့် အစာအိတ်ထဲမှ အစာကို စားလာသည်။ ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်၌ လွှမ်းခြုံပေးထားသည့် သမင်ရေသည် နေရောင်အောက်တွင် တလက်လက်တောက်နေသည်။ ။

ဒမ်ဘာသည် သူ့မြင်းကိုကြည့်၍ ပြုံးမိသည် ။ မြင်းများ ၏ သက်တမ်းသည် လူတွေ၏ သက်တမ်းလောက်ရှည်လျှင် ကောင်းလေစွဟု တွေးမိသည် ။ ကံကောင်းပါက ကစွကိုသည် ဆယ်နှစ်၊ ဆယ့်နှစ်နှစ်ခန့်နောက်ထပ် နေရဦးမည်ဟု သူထင်သည် ။ မြင်းတွေအများကြီး တွေ့ခဲ့ဖူးပါ၏။ သို့သော်လည်း ကစွကိုလို မြင်းကောင်းမျိုးရဖို့ ဆိုသည် မှာ တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ ကြုံရတတ်သည့် ရတောင့်ရခဲ အခွင့်အရေးမျိုး ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ကစွကိုသာ မရှိတော့ပါက သူ့နေရာ၌ သူလိုမြင်းမျိုး အစားထိုးဖို့ ဆိုသည် မှာ ခက်ခဲလှပါတ်ခြင်း။

ဒမ်ဘာက ကြည့်နေခိုက်မှာ ပင် ကစွကိုသည် သူ့ခေါင်းကိုမော့ကာ ဒမ်ဘာအား စိုက်ကြည့်နေသည် ။ ဒမ်ဘာရှိမှန်း သိသွားသည့် အခါ စိတ်အေးသွားဟန်ဖြင့် အစာအိတ်ထဲမှ အစာကို တမြို့မြို့ဝါးလျက် ရှိလေသည် ။

ဒမ်ဘာသည် ထိုင်ခုံတွင် တည့်တည့်မတ်မတ် ပြန်ထိုင်ကာ ကျူးနစ်အင်္ကျီ အိတ်ကပ်ထဲမှ ခေါက်ထားသည့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲထုတ်လိုက်သည် သူသည် တပ်မှ ထုတ်ပေးလိုက်သည့် ဤအမိန့်စာအတွက် စိတ်မအေးဖြစ်လျက် ရှိသည် ။ ဟေးစံခံတပ်မှ ထွက်လာချိန်မှ စ၍ အခုအချိန်ထိ ဤစာရွက်ကို ထုတ်ကြည့်ခဲ့သည် မှာ အကြိမ်ပေါင်းဒါဇင်ဝက်ခန့်ရှိခဲ့ပြီး တစ်ကြိမ်ထုတ်ကြည့်တိုင်း သူ့တွင် ဘဝင်မကျ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

သူ့နာမည်ကို ရေးရာ၌ နှစ်နေရာတွင် စာလုံးပေါင်းများ မှားနေသည် ။ အရက်နဲ့ထောင်းထောင်းထနေသော ဗိုလ်မှူးသည် ထိုစာရွက်ပေါ်တွင် လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့သည် ။ လက်မှတ်ထိုးရာ၌ ကလောင်တံမှ မင်များ

သီးသွားခဲ့၏။ သို့သော်လည်း ဗိုလ်မှူးသည် မင်များကို
ခြောက်သွေ့အောင်မထားဘဲ စာရွက်ကို ခေါက်လိုက်သဖြင့်
လက်မှတ်တစ်ခုလုံး အစွန်းကွက်တွေထင်ကာ စာရွက်တစ်ခုလုံး
မပီမသ ဖြစ်သွားခဲ့၏။

ပြီးတော့ အမိန့်စာပေါ်တွင် နေ့စွဲလည်း ရေးထားခြင်းမရှိ။
ထို့ကြောင့် သူသည် လှည်းပေါ်ရောက်ကာမှ နေ့စွဲကို သူကိုယ်တိုင်
ရေးထည့်ခဲ့ရသည် ။ သို့သော်လည်း သူရေးထည့်ခဲ့သည် မှာ
ခဲတံဖြင့်ဖြစ်သဖြင့် ဗိုလ်မှူး၏ ကြောင်ခြစ်သလို ခြစ်ထားသော
လက်မှတ်ပေါ်တွင် အံမဝင်ခွင်မကျ ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။ ။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် အမိန့်စာကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းချမိသည် ။
ဤစာရွက်မှာ စစ်တပ်မှ ထုတ်ပေးသည့် အမိန့်စာ စာရွက်နှင့် မတူ အမှ
့ပြန်ခြင်းထဲမှ ကောက်ယူထားသည့် စက္ကူတစ်ရွက်နှင့် တူလေသည်။ ။

ဤအမိန့်စာကို ပြန်ကြည့်လိုက်တိုင်း သူဤအမိန့်စာကို ရရှိခဲ့ပုံကို
ပြန်၍ စဉ်းစားမိကာ စိတ်မအေးဖြစ်ရ၏။
အရက်နံ့ထောင်းထောင်းထနေသောဗိုလ်မှူးနှင့် ဆုံခဲ့ရသည့်
ထူးထူးဆန်းဆန်းအဖြစ်ကိုလည်း သတိမရဘဲ မနေနိုင်။

တာဝန်ကို ချက်ချင်းထမ်းဆောင်လိုစိတ် ပြင်းပြမှုကြောင့် သူသည်
ဌာနချုပ်သို့ တန်းသွားခဲ့၏။ သူရောက်သွားချိန်တွင် တွေ့ရသည် မှာ
ထိုဗိုလ်မှူးသာလျှင်ဖြစ်၍ ရုံးတစ်ရုံးလုံး၌ တစ်ဦးတည်းသာ ဖြစ်နေသည်
ကိုလည်း သတိထားခဲ့မိ၏။ ထိုနေ့က ညနေစောင်း၍ တင်မွန်၏
မြင်းလှည်းကြီးပေါ်တွင် တက်၍ တင်မွန်ဘေး၌ ထိုင်မိချိန်အထိ
ရုံးခန်းထဲ၌ ဗိုလ်မှူးတစ်ဦးတည်းသာလျှင် ရှိ၏။

သူနှင့် တွေ့စဉ်က ဗိုလ်မှူးသည် နီရဲနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့်

သူ့အား အချိန်တော်တော်ကြာမျှ စူးစူးရှဲရှဲ စိုက်ကြည့်နေသည် ။
နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်း ထွက်လာသည့် အခါတွင် လည်း ဗိုလ်မှူး၏
လေသံသည် ငေါ့တော့တော့လေသံ ဖြစ်သည် ။

“ဟား အင်ဒီးယန်းတွေကို
တိုက်မယ့်သူရဲကောင်းကြီးပေါ့.....ဟုတ်လား”

ဗိုလ်ဒမ်ဘာကတော့ ထိုအချိန်ထိ အင်ဒီးယန်းများ နှင့်
ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ဖို့ ဝေးစွာ အင်ဒီးယန်းလူမျိုး
တစ်ယောက်တစ်လေကိုပင် မြင်ဖူးတွေ့ဖူးသေးသည် မဟုတ်။

“ဟိုဟိုအခုတော့ မတိုက်သေးပါဘူး၊ ကျွန်တော်
ကြုံကြုံကြုံလာရင် တိုက်နိုင်မှာ ပါ”

“အင်း.....ဟင်း.....ဟင်း..... တိုက်ခိုက်ရေးသမားကြီးတစ်ယောက်
ဆိုပါတော့”

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် ဘာမှ ပြန်မပြော၊ နှစ်ယောက်သား
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကြာကြီး ကြည့်နေကြသည် ။ ထို့နောက်
ဗိုလ်မှူးက အမိန့်စာကို ရေးသည် ။ ဒေါသတကြီးနှင့် ရေးနေခြင်းဖြစ်၍
နားထင်များမှ စီးကျလာနေသည့် ချွေးသီးချွေးပေါက်များကိုပင်မသုတ်
ခပ်ပြောင်ပြောင်ဖြစ်နေသော သူ့ခေါင်းတွင် ဆီရွဲနေသော ဆံပင်များ
ကပ်နေသည် ကိုပင် ဗိုလ်ဒမ်ဘာ သတိပြုမိလေသည် ။

ဗိုလ်မှူးသည် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလာချိန်တွင်
စာရေးနေခြင်းမှ ခေတ္တရပ်ကာ သူ့လည်ချောင်းတွင်းမှ သလိပ်များကို
စားပွဲဘေးသို့ ချထားသော ညစ်ပတ်ပေရေနေသည့် တံတွေးပုံးထဲသို့
ထွီခနဲ ထွေးထည့်လိုက်သည် ။ ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည်
ဗိုလ်မှူးလုပ်ကိုင်နေသည် များကိုကြည့်ကာ စိတ်ပျက်နေသည် ။

အခန်းထဲမှ မြန်မြန်ကိစ္စပြီးခါ မြန်မြန်ထွက်သွားလိုစိတ်သာ
ပေါ်နေသည် ။

သူဝင်လာစက အခြေအနေကို ဗိုလ်ဒမ်ဘာပြန်ပြီး သတိရလာသည်
။ သူရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာစဉ်က ဗိုလ်မှူးဖမ်ဘရောသည် သူ့စားပွဲတွင်
တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ထိုင်လျက်ရှိသည် ကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ ဗိုလ်မှူးသည်
လက်နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကာ သူ့ရှေ့၌ တင်ထားသည် ။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်
မှာ သူ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို သတိမရတော့သည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်၏။

တကယ်တော့လည်း သူ့ဘဝသည် သြဇာအာဏာ
ကင်းမဲ့နေသောဘဝ ဖြစ်သည် ။ ကုန်လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများ
စွာအတွင်း အထီးကျန်ဆန်နေခဲ့ရသော ဘဝ ဖြစ်၏။ အချိန်ရှိသမျှ
အရက်ပုလင်းနှင့် သာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေခဲ့ရသော ဘဝလည်း
ဖြစ်ချေသည် ။ အလွန်ဝေး အလွန်ခေါင်သော ဒေသ၌ အခုလို
အထီးကျန်နေခဲ့ရခြင်းသည် သူ့ဘဝအတွက် ဘဝပျက်သလိုသာ
ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ဗိုလ်မှူးသည် အမိန့်စာကို ရေးပြီးလျှင်ပြီးချင်း
ဗိုလ်ဒမ်ဘာအားလှမ်းပေးသည် ။

“ငါမင်းကို ဆက်ဂျီဝစ်ခံတပ်မှာ တာဝန်ချထားလိုက်တယ်၊
မင်းအမြန်ဆုံးသွားပြီး ဗိုလ်ကြီး ကာဂျစ်လ်ဆီ သတင်းပို့”

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် လက်ထဲရောက်လာသည့် ညစ်ပတ်ပေရေနေသော
စာရွက်ကို ငုံ့ကြည့်နေသည် ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော် ဟိုကို ဘယ်လိုသွားရမလဲဆိုတာ”

“ငါကမင်းကို မပြောဘဲလွှတ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေသလား” ဟ

ဗိုလ်မှူးက သံပြတ်နှင့် မေးသည်။ ။

“မဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော်က မသိလို့ မေးမိတာပါ”

ဗိုလ်မှူးသည် သူ့ကျောကို ကုလားထိုင်တွင် မှီလိုက်သည် ။
လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့ဘောင်းဘီပေါ် တင်လိုက်ပြီး ပြုံးသည်။ ။

“ငါ့မှာ စိတ်ကောင်းဝင်နေတဲ့ အချိန်မို့ မင်းကိုငါက အခွင့်ထူးတစ်ခု
ပေးရမှာ ပေါ့လေကွာ၊ ကုန်တင်လှည်းကြီးတစ်စီး အဲဒီနယ်ဘက်ကို
ထွက်လိမ့်မယ်၊ တင်မွန်လို့ ခေါ်တဲ့ လှည်းသမားတစ်ယောက်ကို
တွေ့အောင်ရှာ၊ ပြီးတော့ သူနဲ့ လိုက်သွား”

ဗိုလ်မှူးဖမ်ဘရောက် ဗိုလ်ဒမ်ဘာ၏ လက်ထဲမှ စာရွက်ကို
လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ထပ်ပြောသည် ။ “ငါ့လက်မှတ်က
မိုင်တစ်ရာငါးဆယ်ကျယ်ဝန်းတဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေရဲ့ နယ်မြေထဲမှာ မင်းကို
ဘေးကင်းအောင်တော့ ကာကွယ်ပေးမှာ ပါကွာ”

ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် စစ်တပ်ထဲရောက်ကတည်းက
ရှေ့တန်းရောက်အရာရှိများ ၏ ကြောင်ကွက်များကို
သိထားခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် ဗိုလ်မှူး၏ စကားပေါ်တွင် စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု
ပြုမနေတော့ပေ။ ဗိုလ်မှူးအား အလေးပြုကာ “ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်မှူး” ဟု
သာ အဖြေပေးလိုက်ပြီး အပြင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့ သည် ။
ချက်ချင်းပင် တင်မွန်အား လိုက်ရှာသည် ။ တွေ့သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
သူ့မြင်း ကစွတိုအား ပြန်ယူကာ ဟေးစ်စစ်ခံတပ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်
။

ယခုသူထွက်လာခဲ့သည် မှာ မိုင်တစ်ရာအကွာထိ ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီ၊
ဤအချိန်ကျခါမှ သူသည် အမိန့်စာကို ထပ်ကြည့်ကာ အားလုံး
အဆင်ပြေသွားပါမည်ဟု တွေးမိသည် ။ မြင်းလှည်းကြီး

အရှိန်နှေးသွားသည် ကို သူသတိပြုမိလိုက်၏။ တင်မွန်သည် အနီးဆုံးမှ မြက်ပင်ကြီးကြားသို့ ငုံ့ကြည့်နေသည် ကို တွေ့ရသည် ။

“ဟိုမှာ ကြည့်....မြင်လား”

လှည်းကြီးနှင့် ပေနစ်ဆယ်ခန့်အကွာရှိ ဖြူဖွေးဖွေး အရာဝတ္ထုကြီးတစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်သည် ။ နှစ်ယောက်သား လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ သွားကြည့်ကြသည် ။

လူဦးခေါင်းခွံ တစ်လုံးနှင့် အရိုးစုများ ဖြစ်၏။ ဦးခေါင်းခွံမှ မျက်လုံးဟောက်ပက်ကြီးများ သည် မိုးကောင်းကင်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေသည့် နှယ် ရှိသည် ။ ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် အရိုးစုဘေးတွင် ခူးထောက် ထိုင်ချလိုက်သည် ။ မြက်ပင်များ သည် နံရိုးများကြားမှ ထိုးထွက်နေကြ၏။ မြား အမြောက်အမြားသည် လည်း နံရိုးများကြားတွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်နေသည် ။ ဒမ်ဘာသည် မြားတစ်ချောင်းကို ဆွဲနှုတ်လိုက်ပြီး အသေအချာကြည့်နေမိသည် ။

*

ထိုနေ့ညပိုင်းတွင် မိုးသည်းထန်စွာရွာသည် ။ နွေရာသီတွင် မုန်တိုင်းကျပြီး ရွာသွန်းသည့် မိုးမျိုး ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အခြားလများ တွင် ရွာသွန်းလေ့ရှိသည့် မိုးများ လောက် စိုစွတ်ထိုင်းမှ ဝိုင်းခြင်းတော့မရှိ။ ခရီးသွားနှစ်ဦးသည် တာပေါလင်လှည်း ပေါင်းမိုးအောက်တွင် သက်သောင့်သက်သာ အိပ်နိုင်ခဲ့ကြလေသည် ။

စတုတ္ထနေ့သည် ယခင်နေ့များကလိုပင် ထူးခြားသောဖြစ်ရပ်များ မပေါ်ပေါက်ဘဲနှင့် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့လေသည် ။ ပဉ္စမမြောက်နံနှင့် ဆဌမမြောက်နေ့များ သည် လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။

ဗိုလ်ဒမ်ဘာကတော့ ကျွဲရိုင်းများကို မမြင်ရ၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်။ သူ့အလွန်မြင်ချင်နေသည့် ကျွဲကို တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မတွေ့ရ။ ကျွဲရိုင်းအုပ်ကြီးများ သည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် အခုလိုပင် ပျောက်ပျောက်သွားတတ်သည် ဟု တင်မွန်ကပြောသည်။ အခုလောလောဆယ် မမြင်ရ၍ စိတ်မပူပါနှင့် ဟူ၍ လည်း တင်မွန်ကပြောသည်။ ကျွဲရိုင်းများ ပေါ်လာသည့် အခါမျိုးတွင် ကျိုင်းကောင်များကဲ့သို့ များ လွန်းလှသဖြင့် ကြည့်ပင်ကြည့်ချင်တော့မည်မဟုတ်ဟု လည်း ဆိုသည်။

သူတို့ လာခဲ့သည့် လမ်းခရီးတွင် အင်ဒီးယန်း ဟူ၍ လည်း အစအနပင် မမြင်ရ။ ဤကိစ္စတွင် မူ ဘာကြောင့် မမြင်ရသည် ကို တင်မွန်က ရှင်းလင်းပြောပြခြင်းမရှိ။

ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် မူ ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် တင်မွန်ပြောသမျှ စကားများ အပေါ် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိတော့ပေ။ သူပြောလာသမျှကို ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက် ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံး ကျန်နေသည့် ခရီးတစ်လျှောက်တွင် ဗိုလ်ဒမ်ဘာသည် သူတာဝန်ကျရာ တပ်စခန်းသို့ အမြန်ဆုံး ရောက်ရန်သာ စိတ်စောလျက် ရှိလေ၏။

*

ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်သည် မိုးကောင်းကင်ဆီသို့ တွေဝေငေးမောလျက်ရှိသည်။ သူ့အသိထဲတွင် ဖျတ်ခနဲ အလင်းရောင်ဝင်လာသည်။ နောက်တစ်ယောက်တော့ သွားပြန်ပြီဟု သူတွေးကာ စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ ကျိန်ဆဲလိုက်မိ၏။

ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်သည် အလွန်ညှိုးငယ်သောစိတ်ဖြင့် အလွန်စွတ်စိုထိုင်းမှိုင်းလှသော တပ်စခန်း၏ နံရံများကို တစ်ခုချင်းစီ

လှည့်ပတ်ကြည့်နေသည် ။ ဤအထဲတွင် ကြည့်စရာဆို၍ ဘာမှ မရှိ။
တကယ်တော့ သူနေရသည့် တပ်စခန်းနေအိမ်သည်
အကျဉ်းထောင်တစ်ခုအတွင်းမှ ကြိုးတိုက်တစ်တိုက်နှင့် ဘာမှ မခြားဟု
ပင် ထင်သည် ။ “ဒီဟာကို တပ်စခန်းလို့ ခေါ်ရမှာ တဲ့ လား” ဟု
သူ တွေး သည် လူတိုင်းလိုလိုပင် တပ်စခန်းဟူသော စကားလုံးကို
သုံးလာကြသည် မှာ တစ်လပင် ကျော်လာခဲ့ပြီ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်
သူငယ်သားများ ရှေ့၌ အရှက်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ထိုစကားလုံးကို သုံးခဲ့ပြီးပြီ
မဟုတ်ပါလော။

သူလည်း တပ်စခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ
နားစွင့်လျက်ရှိ၏။ အပြင်ဘက်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည် ။
သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် အခြေအနေအရဆိုပါက အပြင်တွင် တာဝန်
ကိုယ်စီဖြင့် အလုပ်လုပ်နေကြသော လူသံ သူသံများ ကြားရစမြဲ၊
ယခုအခါတွင် ကား ဘာအလုပ်တာဝန်မှ မရှိသည် မှာ ရက်ပေါင်းများ
စွာ ကြာခဲ့ပြီ။ ယင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာမှ
မတတ်နိုင်။

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေသော
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူဆက်၍ နေနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်းကို
သူသိလာသည် ။ ဒီနေ့တော့ဖြင့် သူကြောက်နေသော အလုပ်ကို
လုပ်ရပေတော့မည်။ ထိုအလုပ်သည် ဂုဏ်သိက္ခာကင်းမဲ့ချင်လည်း
ကင်းမဲ့မည်။ သို့မဟုတ် မိမိ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်သည်
ရာသက်ပန် ပျက်စီးချင်လည်း ပျက်စီးသွားလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်
အဆိုးဆုံး အခြေအနေသို့လည်း ရောက်ချင်ရောက်သွားလိမ့်မည်။

သူသည် တွေးမိနေသမျှ အရာအားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်ကာ ထိုင်ရာမှ

ထရပ်သည် ။ တံခါးဆီသို့ လျှောက်အသွားတွင်
ကျူးနစ်အင်္ကျီကြယ်သီးကို တပ်သည် ။ သို့သော်လည်း
ကြယ်သီးတပ်မရတော့ဘဲ ကြမ်းပေါ်သို့ပြုတ်ကျသွားသည် ။ သူသည်
ကြယ်သီးကို ပြန်ကောက်ရန် စိတ်မကူးတော့။ အကယ်၍
ကောက်ထားပါကလည်း ထိုကြယ်သီးကိုပြန်တပ်ရန် အပ်မရှိ၊
အပ်ချည်မရှိ။

သူသည် အပြင်ဘက်နေရောင်အောက်ရောက်သည့် အခါ သူ့ရှေ့၌
ဟေးစ်ခံတပ်မှ စေလွှတ်လိုက်သည့် မြင်းလှည်းကြီးတစ်စီး
ရောက်နေသည် ဟု စိတ်ကူးယဉ်မိလိုက်သည် ။
တကယ့်လက်တွေ့ကတော့ သူ့ရှေ့၌ လှည်းတစ်စီးမှ မရှိ။
ဤကဲ့သို့သောနေရာမျိုး၌ လှည်းတစ်စီးရောက်လာဖို့ ဆိုသည် မှာ
အိပ်မက်ပင်မက်နိုင်သည် မဟုတ်။

ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်သည် တံခါးဝမှ ရပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
တစ်ချက်မျှဝေကြည့်သည် ။ မကြာသေးခင်အချိန်က မြင်းခြံထဲတွင်
မြင်းကောင်ရေ ငါးဆယ်ခန့်အထိရှိခဲ့၏။ နှစ်လခွဲခန့်ကာလအတွင်း
မြင်းအားလုံး အခိုးခံခဲ့ရသည် ။ ထပ်၍ ဖြည့်ခဲ့ပြန်တော့လည်း ထပ်၍
အခိုးခံခဲ့ရပြန်၏။ လာရောက်၍ ခိုးယူသူများမှာ
ကိုမင်ချီအင်ဒီးယန်းလူမျိုးစုများ ပေတည်း။

သူ့အကြည့်သည် ရိက္ခာဂိုဒေါင်ဆီသို့ရောက်သွားသည် ။
ဆက်ဂျုံဝစ်ခံတပ်ထဲတွင် အဆောက်အဦကြီးကြီးမားမားဟူ၍
စခန်းနေအိမ်နှင့် ဤရိပ်သာဂိုဒေါင်သာလျှင် ရှိ၏။
ဤအဆောင်အဦနှစ်ခုစလုံးကို သူနှင့် သူတပည့်များ
တည်ဆောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည် ။ မြက်ပါသောမြေလွှာနှင့်

အိမ်ဆောက်နည်းကို မည်သူမျှ နားလည်ကြသည် မဟုတ်၊
သိသလောက်နှင့် တည်ဆောက်ခဲ့ကြရခြင်းဖြစ်၍ ဆောက်လုပ်အပြီး
သီတင်းနှစ်ပတ်မျှအကြာတွင် ဂိုဒေါင်ခေါင်မိုးသည်
အလယ်တည့်တည့်မှ ကွဲဝင်သွားခဲ့သည် ။ နံရံတစ်ဖက်မှာ လည်း
အောက်သို့အိကျသွားခဲ့၏။ တောင့်တောင့်မတ်မတ်
ရပ်တည်နေနိုင်သည့် အနေအထား မရှိတော့ရုံမျှမက
မကြာခင်ပြိုတော့မည် သေချာသလောက် ဖြစ်နေသည် ။

အခုအချိန်မှ တော့ ပြိုကျသွား၍ လည်း အကြောင်းမဟုတ်တော့ဟု
ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်က တွေးသည် ။ အခုဆိုလျှင် ရိက္ခာဂိုဒေါင်ထဲ၌ ဘာမှ
မရှိ။ ပစ္စည်းပြတ်သွားသည် တစ်လနီးပါးမျှရှိခဲ့ပြီ။ သူတို့ အနေဖြင့်
မာကျောလှသော မုန့်ခြောက်များ နှင့် ပရေးရီမြက်ခင်းပေါ်မှ ပစ်ခတ်၍
ရသော သားကောင်များ အပေါ် အမှီပြု၍ အသက်ရှင်နေခဲ့ကြရ၏။

အများအားဖြင့် တောပစ်၍ ရသော သားကောင်များမှာ ယုန်များ နှင့်
ရစ်ငှက်များ သာဖြစ်သည် ။ သူ့အနေဖြင့် ကျွဲအုပ်တစ်အုပ်လောက်
ပြန်ရောက်လာစေချင်သော ဆန္ဒသည် များစွာပြင်းပြခဲ့သည် ။
အခုပင်လျှင် ကျွဲသားလေးတစ်တုံးတစ်ဖတ်လောက် စားလိုက်ချင်စိတ်
ဝင်လာခဲ့သည် ။ သူသည် နှုတ်ခမ်းများကို တအားကိုက်ကာ
ရုတ်တရက်စို့လာသည့် မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်စများကို အပြင်သို့
ထွက်ကျမလာအောင် ထိန်းချုပ်ထားလိုက်သည် ။

တကယ်တော့ အခုလောလောဆယ်ပင် စားစရာဘာမှ မရှိ၊ သူသည်
ခံတပ်တည်ရာ ကိုက်ငါးဆယ်ကျယ်ပြန့်သော ကုန်းမြင့်မြေပေါ်ဖြတ်၍
လျှောက်ကာ အစွန်းတစ်ဖက်တွင် သွားရပ်သည် ။
အောက်ဘက်ပေတစ်ရာအကွာမှ ခံတပ်မြေကိုပတ်၍ စီးနေသော

ချောင်းငယ်ဆီသို့ငုံကြည့်သည်။ မိမိတို့ လူတစ်စု၏ အညစ်အကြေးများ စွန့်ပစ်ရာ ချောင်းစပ်တစ်နေရာရှိ အညစ်အကြေးများ ဆီမှ မကောင်းသော အနံ့အသက်များ သည် သူ့နှာခေါင်းအား လာ၍ ကလိသည်။ သူသည် နှာခေါင်းကို တစ်ချက်မျှ ရှုံလိုက်မိ၏။

သူမျက်လုံးများ သည် ကုန်းစောင်းဆင်ခြေလျှောတစ်လျှောက်တွင် တူးထားသည့် ကတုတ်ကျင်း နှစ်ဆယ်အနက် ကျင်းတစ်ကျင်းထဲမှ ဘွားခနဲထွက်လာသော သူ့ရဲဘော်နှစ်ဦးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ။ နှစ်ဦးစလုံးမှာ ညစ်ပတ်ပေရေကာ စုတ်ပြတ်နေကြသည်။ သူတို့ သည် နေရောင်အောက်၌ ရပ်ကာ သူ့အား မော့ကြည့်နေရာမှ ကျင်းထဲသို့ပြန်ဝင်သွားကြသည်။ ။ သူသည် လွန်ခဲ့သော ရှစ်ရက်က တပ်သားများ သူ့ထံရောက် လာပြီး အသနားခံခဲ့ကြသည့် ကိစ္စကို သတိရမိသည်။ ။ ထိုစဉ်က တပ်သားများက ပြင်ပသို့အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့စေလွှတ်ပြီး အကူအညီရလိုရငြား ရှာဖွေရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ တကယ်တော့ တပ်သားများ ၏ ဆန္ဒသည် ကျိုးကြောင်း ခိုင်လုံရုံမျှမက လုပ်သင့်သော အလုပ်တစ်ခုလည်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း မိမိဘက်ကမလိုက်လျောခဲ့။ ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်ကတော့ တပ်ရင်းမှ မြင်းလှည်းကြီးတစ်စီး ရောက်အလာကိုသာ မျှော်လင့်ရမည့် တာဝန်သည် သူ့တာ ဝန်ဟူလည်း ယခုအချိန်ထိ အခိုင်အမာ ယူဆနေဆဲ ဖြစ်၏။

လွန်ခဲ့သောရှစ်ရက်မှ စ၍ မည်သည့် တပ်သားကမှ သူ့အား စကားမပြောကြ။ မပြောဟု ဆိုရာ၌ သာမန်မပြောခြင်းမျိုး မဟုတ်။ စကားလေးတစ်လုံးပင် မပြောကြခြင်း ဖြစ်၏။ မွန်းလွဲပိုင်း အမဲလိုက်ထွက်ချိန်တွင် တာဝန်ကျသော တပ်သားများ သည် ကတုတ်ကျင်းများ ထဲမှ ထွက် လာလေ့ရှိသော်လည်း ကျန်လူစုကတော့

လုံးဝထွက်မလာကြချေ။ သူနှင့် လုံးဝအဆက်အသွယ်မလုပ်ကြဘဲ
ကတုတ်ကျင်းများ အတွင်း၌ သာ အောင်းနေကြသည်။ ။

ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်သည် စခန်းရုံးဟု ခေါ်နေရသော
အိမ်ဘက်သို့ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ သို့သော်လည်း
လမ်းခုလတ်အရောက်တွင် စိတ်ကူးတစ်ခုဝင်လာသဖြင့် ရပ်လိုက်သည်
။ ပေါက်ပြဲနေပြီဖြစ်သော သူ့ဖိနပ်ဦးကို အတန်ကြာမျှ
စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။ ထို့နောက် “အခုပဲလုပ်တာကောင်းမယ်” ဟု
ရေရွတ်ကာ နောက်သို့ပြန်လှည့်ပြီး စောစောကရပ်ခဲ့သော
နေရာသို့သွားသည်။ ။

သူသည် တပ်ကြပ်ဂတ်စ်အား သုံးကြိမ်တိတိ အော်ခေါ်သည်။ ။
မကြာမီ ကျင်းတစ်ကျင်းထဲမှ ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်ပေါ်နေသော
ပိန်ဒြောက်ခြောက်လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ။ မကြည်မလင်
မရွှင်မလန်းမျက်နှာဖြင့် အောက်မှ နေ၍ မော့ကြည့်နေသည်။ ။
တပ်ကြပ်သည် ချက်ချင်းပင် ချောင်းဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလာသည်။ ။
ချောင်းဆိုးနေပုံမှာ အသက်ပင် ပါသွားလေမလားဟု ထင်ရ၏။

“ငါးမိနစ်အတွင်း တပ်သားအားလုံး ငါ့ရုံးရှေ့မှာ တန်းစီခိုင်း၊
အားလုံးနော်၊ တစ်ယောက်မှ မကျန်စေနဲ့ ... နေမကောင်းတဲ့ လူပါ
ပါပစေ”

တပ်ကြပ်က ဖျတ်ခနဲအလေးပြုကာ ကတုတ်ကျင်းထဲ
ပြန်ဝင်သွားသည်။ ။ နောက်မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်အကြာတွင်
ဆက်ဂျုံဝစ်ခံတပ်မှ စစ်သားအားလုံးသည် ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်၏
စခန်းရုံးအိမ်ရှေ့၌ တန်းစီနေကြသည်။ ။ လူသားအားလုံးမှာ စစ်သားနှင့်
မတူ အဆမတန် ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ခံထားရသည့် စစ်သုံ့ပန်းများ နှင့်

တူနေသည်။ ။

လူအားလုံး ဆယ့်ရှစ်ယောက်ရှိသည် ။ မူလကရှိခဲ့သည့်
ငါးဆယ့်ရှစ်ယောက်ထဲမှ အကြွင်းအကျန်များ ဖြစ်၏။ တပ်သား
သုံးဆယ့်သုံးယောက်သည် ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်၏ အမိန့်အရ ပရေးရီး
မြက်ခင်းပြင်ကြီးတည်ရာ တောင်ကုန်းဆီသို့ကင်းထောက်
ထွက်သွားခဲ့ကြရသည် ။ တစ်ယောက်မှ ပြန်မရောက်လာကြ။
ထွက်ပြေးကုန်သလား ဟူသော သံသယစိတ်ကြောင့်
ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်သည် နောက်ထပ်မြင်းတပ်သား ခုနစ်ဦးကို
ထောက်လှမ်းခိုင်းခဲ့သည် ။ ထိုအုပ်စုမှာ လည်း တစ်ယောက်မှ
ပြန်ရောက်မလာ။

သေကုန်သလား.....သို့မဟုတ်.....ထွက်ပြေးကုန်သလား...။

အတိအကျမသိရ။

လက်ရှိကျန်နေသည့် စစ်သားအားလုံးမှာ ဆယ့်ရှစ်ဦးမျှသာ ရှိ၏။
ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်သည် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခြင်းဒဏ်ကို
ပြင်းထန်စွာခံစားနေကြသော သူ့ရဲဘော်များအား ကြည့်ကာ
ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းလိုက်သည် ။

“အခုအချိန်ထိ နေလာခဲ့တဲ့ အတွက် မင်းတို့ ကိုငါ
ချီးကျူးပါတယ်..... ဂုဏ်လည်း ယူတယ်” ဟု သူကပြောသည် ။
ဖုတ်ကောင်များ နှင့် တူနေသော စစ်သားများ သည် ဘာမှ ပြန်မပြော။

“မင်းတို့ လက်နက်တွေကို ယူခဲ့ကြရမယ်၊ တခြား
မင်းတို့လိုချင်တာရှိရင်လည်း ယူခဲ့ကြ၊ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်ရင် တို့
အားလုံး ဟေးစ်ခံတပ်ကို ပြန်ကြမယ်”

လူဆယ့်ရှစ်ယောက်သည် သူတို့ တပ်မှူး၏ စကား

အဆုံးမသတ်မီမှာ ပင် လှုပ်ရှားလာကြသည် ။ ကျန်ရှိနေသေးသမျှ
အင်အားများကိုထုတ်၍ သူတို့ ကတုတ်ကျင်းများ ဆီသို့
ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်ကြသည် ။ သူတို့ ဗိုလ်ကြီး စိတ်မပြောင်းမီ
အမြန်ဆုံးလုပ်မှ ဖြစ်မည်ဟု ယူဆနေကြသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်သည် ။

နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှမကြာမီ အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်နေကြသည်
။ ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်နှင့် သူ၏ ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်ပေါက်နေသော လူများ
သည် ပရေးရီးမြက်ခင်းပြင်ပေါ်၌ လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွား နေကြသည်
။ ဤနေရာမှ အရှေ့စူးစူး မိုင်၁၅၁ အကွာရှိ ဟေးစ်ခံတပ်ဆီသို့
ရည်မှန်းကာ ချီတက်သွားနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်သွားခဲ့ရသော စစ်တပ်တစ်တပ်
စခန်းချသွားခဲ့သည့်နေရာသည် တိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့ကာ
ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ နောက်ငါးမိနစ်အတွင်း ဆက်ဂျပ်ခံတပ်အနီးရှိ
ချောင်းငယ်၏ ကမ်းပါးတစ်ဖက်တွင် ဝံပုလွေတစ်ကောင်
ရောက်လာသည် ။ သူ့ဆီသို့လေနှင့် အတူပါလာနေသော အနံ့များကို
ရပ်၍ ရှုနေသည် ။ သုဿန်တစ်စပြင်လိုဖြစ်သွားသော ဤနေရာတွင်
သူနေ၍ မဖြစ်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ရှေ့ခရီးကို ဆက်သွားသည် ။

ဤသို့ဖြင့် လူသူနှင့် အလွန်အလှမ်းဝေးလှသော ကင်းစခန်းသည်
တပ်၏ စွန့်ပစ်သွားခြင်းကို ခံလိုက်ရသည် ။ နယ်စပ်ဒေသ၏
အလွန်နက်ရှိုင်းသော ဒေသအတွင်းသို့ ယဉ်ကျေးမှု
သွတ်သွင်းရန်ဟူသော ရည်မှန်းချက်ဖြင့် ရောက်လာသည့်
ရှေ့ပြေးတပ်ဦးသည် နောက်သို့ပြန်လည် ဆုတ်ခွာခဲ့ရလေပြီ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နောင်တစ်ချိန်တွင်
ဤနေရာသို့နောက်ထပ်တပ်သားများ ရောက်လာလိမ့်ဦးမည်မှာ

မလွဲပေ။ သို့တစေလည်း ယခုလောလောဆယ်တွင် မူ
ဆက်ဂျိဝစ်ခံတပ်၏ သမိုင်းအစသည် ကောင်းလှသည် ဟု မဆိုသာပေ။
အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားများက ကြီးမားလွန်းသဖြင့် ခံတပ်၏
အခန်းသည် တစ်ခဏမျှတော့ ရပ်ဆိုင်းခဲ့ရပြီ ဖြစ်၏။

*

နေ၏ အလင်းရောင်သည် ဗိုလ်ဒမ်ဘာအဖို့ ဝမ်းသာကြည်နူးစရာ
ကောင်းလှ၏။ သူသည် ဆက်ဂျိဝစ်ခံတပ်အကြောင်းကို
မတွေးဘဲမနေနိုင်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးပွင့်လာသည် နှင့် ထိုခံတပ်ဆီကိုသာ
စိတ်ကရောက်သွားသည် ။

သူသည် ထိုခံတပ်မှ တပ်ခွဲမှူးဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်နှင့် တပ်သားများ
အကြောင်းကိုလည်း မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်။ ထိုခံတပ်၏ တစ်နေရာကို
လည်းကောင်း၊ ထိုခံတပ်သို့ရောက်စက ပထမဆုံးစေလွှတ်မည့်
ကင်းတပ်သားများ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း မတွေးဘဲ မနေနိုင်။

ယနေ့ဆိုလျှင် သူတာဝန်ကျရာကင်းတပ်သို့ ရောက်ရပေတော့မည်။
လွန်လေခဲ့ပြီးသော နှစ်ပေါင်းများ စွာကတည်းက နယ်စပ်ဒေသ၌
တာဝန်ကျလိုသည့် စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်သည်
အကောင်အထည်ပေါ်ပေတော့မည်။

သူသည် အိပ်နေရာမှ လူးလဲထကာ သူ့အိပ်ရာကို ကပျာကယာ
သိမ်းသည် ။ နံနက်ခင်း အလင်းရောင်ဝင်စဖြစ်၍ အအေးဓာတ်က
မပြယ်သေး၊ သူသည် တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်လျက် ရှိ၏။ သူသည်
ရှူးဖိနပ်ကိုစီးနေရာမှ စိတ်မရှည်သည့် မျက်နှာထားဖြင့်
လှည့်ကြည့်သည် ။

“တင်မွန်”

“ဘာလဲ...ဘာဖြစ်လို့ လဲ” ဟု တင်မွန်က ရေရွတ်ကာ အလန့်တကြား ထထိုင်သည်။

“ထတော့လေဗျာ.....ကျွန်တော်တို့ သွားကြစို့”

*

ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်၏ တပ်ခွဲသည် မွန်းတိမ်းစာချိန်ခန့်တွင် ဆယ်မိုင်နီးပါးမျှ ခရီးပေါက်ခဲ့ သည် ။ တပ်သားများ ၏ စိတ်ဓာတ်အင်အားမှာ လည်း အထိုက်အလျောက်တိုးတက်လာခဲ့၏။ တပ်သားများ သည် ပရေးရီးမြက်ခင်းများကြားမှ ဖြတ်သွားနေစဉ်အတွင်း စစ်သီချင်းများကို တဟု န်ထိုး ဆိုလာကြသည် ။ သူတပ်သားများ ၏ သီချင်းသံသည် ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်၏ စိတ်ဓာတ်ကိုပါ တက်ကြွစေခဲ့သည် ။

အခုလိုကျပြန်တော့လည်း သူ့စိတ်သည် ရဲဝံ့ပြတ်သားလာသည် ။ တိုက်ပွဲဖြစ်လာလျှင် ရှေ့ဆုံး မှ အသေခံ၍ တက်မည်ဟူသော စိတ်ပင်လျှင် ပြန်ဝင်လာသည် ။ သူသည် နောက်ဆုံးလက်ကျန်ဖြစ်သော စီးကရက်ကို ဖွာရင်းက ပြီးနေမိသည် ။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှန်နေပြီး၊ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်သူကမှ လာ၍ ဖျက်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။

မြက်ခင်းပြင် ကွင်းပြင်ကြီးထဲမှ ဖြတ်သွားနေခိုက်တွင် ဤတပ်ခွဲ၏ တပ်ခွဲမှူးဖြစ်ရသည့် အတွက် ဂုဏ်ယူလိုစိတ်သည် သူ့ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိ၏။ ယခုလိုအချိန်တွင် သူတပ်ခွဲ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ အရံတပ်ဖွဲ့များ သာ ရှိနေလျှင် မည်မျှကောင်းပါမည်နည်းဟု

သူမတွေးမိဘဲမနေနိုင်၊ အကယ်၍ သာ သူတပ်ခွဲ၏ ဝဲယာ၌ အရံတပ်များ ချထားနိုင်ခဲ့ပါမူ သူ့အနေဖြင့် ထိုတပ်များအား မြောက်ဘက်နှင့် တောင်ဘက်သို့ချီတက်ခိုင်းမည်ဟု သူသည် စိတ်ကူးယဉ်လာသည်။ ။

သူသည် စိတ်ကူးယဉ်နေရာမှ တောင်ဘက်သို့တစ်ချက်မျှ မျှော်ကြည့်မိသည်။ ။ ထို့နောက်တော့ သူသည် အကြည့်ကို တခြားတစ်ဖက်သို့ လွှဲလိုက်သည်။ ။ ထိုစဉ်က သူစောစောက စဉ်းစားမိသလိုသာ တောင်ဘက်သို့ တစ်တပ်ကို တစ်မိုင်ခန့်အကွာထိ စေလွှတ်နိုင်ခဲ့မည်ဆိုပါမူ တစ်စုံတစ်ခု နှင့် ထိပ်တိုက်ဆုံမိကြဖို့ ရှိ၏။

သူတို့ အနေဖြင့် တွေ့ရမည့် အရာမှာ အခြားမဟုတ်၊ လမ်းဘေးတစ်နေရာ၌ ရပ်ထားသော မြင်းလှည်းကြီးတစ်စီးနှင့် ခရီးသည် နှစ်ဦးတို့ ဖြစ်သည်။ ။ ခရီးသည် နှစ်ဦးသည် တောင်ကြားတစ်ခုအတွင်း၌ မီးလောင်ပြီးပျက်စီးနေသော လှည်းကြီးတစ်စီးကို ဆင်းကြည့်နေကြသည်။ ။ ခရီးသည် တစ်ဦးမှာ ရွံစရာအနံ့များ ထောင်းထောင်းထနေသောလူတစ်ဦးဖြစ်၍ နောက် တစ်ဦးမှာ ယူနိုဖောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် လူချောလူလှ လူရွယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။

သို့သော်လည်း တပ်ခွဲတွင် ဘေးမှ ရံထားသည့် တပ်ဟူ၍ တစ်တပ်မျှမရှိသဖြင့် ကျန်ခရီးသည် များ နှင့် မတွေ့ရတော့ပေ။

ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်၏ တပ်ခွဲက သူတို့ ၏ မူလဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဟေးစ်ခံတပ်တည်ရှိရာ အရှေ့စူးစူးသို့ ချီတက်သွားလျက်ရှိသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် ခရီးသည် နှစ်ဦးသည် သူတို့ ၏ လှည်းပေါ်သို့ပြန်တက်ကာ ဆပ်ဂျ်ဝစ်ခံတပ် တည်ရှိရာ

အနောက်စူးစူးသို့ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားကြပြန်လေပြီ။

* * *

(၂)

ဒုတိယနေ့တွင် ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်၏ လူများ သည် ကျွဲကောင်ရေ တစ်ဒါဇင်ခန့်ရှိသော ကျွဲအုပ်တစ်အုပ်နှင့် တွေ့သည်။ သူတို့ လူစုသည် ထိုကျွဲအုပ်ထဲမှ ဆူဆူဖြိုးဖြိုး ကျွဲမတစ်ကောင်ကို ပစ်ခတ်ရရှိခဲ့သဖြင့် အင်ဒီးယန်းများကဲ့သို့ အသားများကို ကျကျနနမီးကင်ပြီး စားသောက်ပွဲကြီး ပြုလုပ်ကြသည်။ ။ သူ့လူများက အနူးညံ့ဆုံးအပိုင်းဖြစ်သည့် ကျွဲမ၏ ဘို့တစ်ခြမ်းကို သူတို့ ဗိုလ်ကြီးအတွက် မီးကင်ပြီး ကျွေးကြသည်။ ။

တပ်ခွဲ၏ ကံသည် ဆက်၍ ကောင်းသည် ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။ လေးရက်မြောက်နေ့ မွန်းတည့်ချိန်တွင် နယ်မြေဒေသ လေ့လာရေးတပ်နှင့် ဆုံမိသည်။ ။ ထိုတပ်မှ တပ်ရင်းမှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးသည် ကာဂျစ်လ်၏ လူများကို မြင်ရုံဖြင့် သူတို့ ခံစားခဲ့ရသည့် ဒုက္ခများကို ခန့်မှန်းပြီး သိနားလည်ကာ ကရုဏာသက်ခဲ့သည်။ ။

ဗိုလ်မှူးသည် ကာဂျစ်လ်တို့ အား မြင်းခြောက်ကောင်နှင့် နာမကျန်းသူများ အတွက် လှည်းကြီးတစ်စီးကို ခေတ္တပေးလိုက်သည်။ ။ ဤသို့ဖြင့် ကာဂျစ်လ်၏ တပ်သည် နောက်လေးရက်အကြာတွင် ဟေးစ်ခံတပ်သို့ ချောမောစွာ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့သည်။ ။

*

ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်၏

လုပ်ရပ်သည်

ကံမကောင်းအကြောင်းမလှပါက အရေးယူခံရဖို့ ရှိသည် ။
သို့သော်လည်း ယခုဆက်ဂျီဝစ်ခံတပ်ကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပြီး
ထွက်လာသည့် အတွက် သူ့အား တစ်စုံတစ်ရာ အရေးယူခြင်း
ဖမ်းဆီးခြင်းမပြု။

လွန်ခဲ့သောရက်အနည်းငယ်ခန့်က သူ့အားတပ်ခွဲမှူးရာထူးမှ
ဖယ်ရှားရန်အထိ ကြံစည်ခဲ့ကြသော တပ်သားများ သည် ယခုအခါတွင်
သူ့ဘက်မှ ရပ်တည်ခဲ့ကြသည် ။ သူတို့ ၏ အဖြစ်သနစ်များကိုပြောကာ
ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်အား သူတို့ ၏ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအဖြစ်
ဂုဏ်တင်၍ ပြောဆိုကြသည် ။ ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်၏ မျက်မှောက်တွင်
မဟုတ်ပဲ တစ်ဦးချင်းစီခေါ်၍ စစ်ဆေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ သူတို့ ၏
ပြောဆိုမှုများ သည် စစ်ဆေးသူအရာရှိအဖို့ ကျေနပ်စရာရှိသည် ။

နယ်မြေအတွင်း၌ အမှီပြုစရာ အခြေအနေကလည်း မရှိ။
အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်တွင် လည်း အားကိုးအားထားပြုစရာ
ဘာတစ်ခုမှ မရှိ။ နောက်ပိုင်းမှ ကူညီထောက်ပံ့မှုရဖို့ ကလည်း မလွယ်။
အလွန်ခေါင်သော ဒေသအတွင်းမှ နယ်ခြားတပ်တစ်တပ်အနေဖြင့်
စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားကာ ထင်ရာမြင်ရာတွေ ဖြစ်လာနိုင်၏။
သို့သော်လည်း ယင်းအဆင့်သို့မရောက်အောင်
ထိန်းသိမ်းပြီးနေခဲ့ခြင်းသည် ချီးကျူးစရာတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည် ။

ဤသို့ဖြင့်တာဝန်ခံအရာရှိများ သည် ချက်ချင်းပင်
အရေးယူမှုနှစ်ခုကို ပြုလုပ်ခဲ့သည် ။ ပထမတစ်ခုမှာ ဟေးစ်ခံတပ်မှ
တပ်မှူးသည် စိန့်လူးဝစ္စမြို့ရှိ နယ်မြေစစ်ဌာနချုပ်မှ ဗိုလ်ချုပ်တိုက်ထံသို့
အစီရင်ခံစာတစ်စောင် ပေးပို့ခြင်းဖြစ်သည် ။ ထိုအစီရင်ခံစာတွင်
ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်တို့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်ကြောင်းကို

အသေးစိတ်ဖော်ပြပြီး ဆက်ဂျိဝစ်ခံတပ်ကို
လုံးဝဖျက်သိမ်းပစ်သင့်ကြောင်း ထောက်ခံအကြံပြုခဲ့သည်။ ။

ဗိုလ်ချုပ်တိုက်ကလည်း ထိုအကြံပြုချက်ကို ချက်ချင်းလက်ခံကာ၊
ဆက်ဂျိဝစ်ခံတပ်အား အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အစိုးရစစ်တပ်၏
ခံတပ်များ စာရင်းမှ ထုတ်ပယ်ခဲ့သည် ။ ထိုအချိန်မှ စ၍
ဆက်ဂျိဝစ်ခံတပ်ဆိုသည် မှာ မရှိတော့။

ဒုတိယအရေးယူ ဆောင်ရွက်ချက်မှာ ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်နှင့်
ပတ်သက်သည် ။ အများ ၏ အမြင်တွင် သူသည်
သူရဲကောင်းတစ်ဦးဖြစ်နေသဖြင့် “သူရဘွဲ့တံဆိပ်” ချီးမြှင့်ခြင်းခံခဲ့ရပြီး၊
“ဗိုလ်မှူး” ရာထူး ကိုတိုးပေးခဲ့သည် ။ ထို့နောက်
“အောင်ပွဲအထိမ်းအမှတ်” ညစာစားပွဲကို ခံတပ်အတွင်းရှိ
အရာရှိရိပ်သာ၌ ကျင်းပခဲ့ကြလေသည်။ ။

ဤညစာစားပွဲတွင် အရာရှိပေါင်းစုံဆုံမိကြသည် ။ ထို့ကြောင့်
စားသောက်အပြီးတွင် အရက်များကို အဆမတန်သောက်သည့်
“သောက်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ” ပေါ်ပေါက်လာသည် ။ ထိုပွဲတွင် ဗိုလ်ကြီး
ကာဂျစ်လ်သည် မိတ်ဆွေအရာရှိတစ်ဦးထံမှ ထူးဆန်းသော
ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ကြားရသည်။ ။

စစ်တပ်ကို အလယ်ခေတ်ကပုံစံမျိုးဖြင့် နိုင်ထက်စီးနင်း
အုပ်ချုပ်တတ်သော၊ အသိပညာ ဗဟု သုတ အလွန်နည်းသော
အသက်ကြီးကြီး ခေါင်းမာမာ ဗိုလ်မှူးဖမ်ဘရောဆိုသူသည် လွန်ခဲ့သော
ရက်အနည်းငယ်ကပင် လူငယ်အရာရှိတစ်ဦးအား အရှေ့ဘက်ဒေသရှိ
ဆက်ဂျိဝစ်ခံတပ်သို့ တာဝန်ချထား စေလွှတ်လိုက်သည် ။
ထိုလူငယ်အရာရှိနှင့် အတူ ရိက္ခာပစ္စည်းများ အပြည့်တင်ထားသည့်

ကုန်တင်လှည်းကြီးတစ်စီးကိုပါ စေလွှတ်ခဲ့သည် ။ သို့ဆိုလျှင် မိမိတို့ ကအပြန်၊ ထိုလှည်းကြီးကအသွား လမ်းတွင် မဆုံမိဘဲ လွဲသွားခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်က တွေးမိ၏။

အလွန်ခေါင်သော နယ်မြေအတွင်းသို့ဝင်သွားခဲ့ရသော ထိုလှည်းနှင့် ထိုလူများ ၏ ကံကြမ္မာသည် မည်ကဲ့သို့ရှိကြလေမည်နည်း.....။ ပထမတော့ သူနှင့် သူ့မိတ်ဆွေသည် ဗိုလ်မှူးဖမ်ဘရော၏ လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံကို အံ့သြကာ ရယ်စရာတစ်ခုသဖွယ် သဘောထားပြီး ရယ်မောမိခဲ့ကြ၏။ အကယ်၍ လှည်းသမားသည် လူလည်တစ်ဦးဖြစ်ပါက သူ့လှည်းကို အရှေ့ဘက်မမောင်းဘဲ အနောက်စူးစူးသို့မောင်းကာ လှည်းပေါ်သို့ပါလာသည့် ကုန်ပစ္စည်းများကို လမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ကုန်စုံဆိုင်များ သို့တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် ရောင်းချသွားလိမ့်မည်ဟု ပင် ပြောမိခဲ့ကြသေးသည် ။

ထိုည ကမူးမူးရူးရူးဖြင့် သူ့အိပ်ခန်းသို့ပြန်ရောက်လာခဲ့သော ဗိုလ်ကြီးကာဂျစ်လ်သည် ခေါင်းအုံးပေါ်ခေါင်းချမိသည့် အခါ ဆက်ဂျ်ဝစ်ခံတပ်အကြောင်းကို တွေးမိပြန်သည် ။ သို့သော်လည်း သူတွေးမိသည် မှာ အတိတ်က အမှတ်တရဖြစ်လောက်သည့် အရာတစ်ခုအဖြစ်သာ တွေးမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် ဗိုလ်ဒမ်ဘာတစ်ယောက် “ဘယ်ကိုရောက်သွားသည် ၊ အသက်ရှင်လျက်ပင်ရှိနေသေး သည် ” ဟူသော အချက်များကိုသိသူမှာ တစ်ဦးတည်းသာလျှင် ရှိတော့၏။

ထိုသူမှာ လည်း မည်သည့် နေရာမှ အရာမရောက်သည့် တင်မွန် ဟု ခေါ်သော အရပ်သားတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်လေသည် ။